

Sygn. akt IV CSK 363/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa [...] T. Spółki Jawnej w Z.

przeciwko H. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 3 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1800 zł  
(jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 7 sierpnia 2013 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 84 111,54 zł z ustawowymi odsetkami od 15 lutego 2012 r. oraz kosztami postępowania.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała podstawę przewidzianą art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania przyczynę objętą art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej połączyła zarzutem błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania przepisów art. 498 w związku z art. 499, art. 483, art. 484, 647, art. 379 § 2 oraz art. 65 § 2 k.c., które wskazane zostały w ramach podstawy skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. to zasadność widoczna od razu, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy wywodów zamieszczonych w skardze, wskazująca, że zaskarżone orzeczenie nie powinno się ostać. Doszło bowiem do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego lapidarnego

uzasadnienia, w świetle jej podstaw oraz motywów zaskarżonego wyroku nie daje przesłanek do oceny, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję rażących błędów w zakresie wykładni i stosowania prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej. Problematyka kar umownych, zastrzeganych w umowach o roboty budowlane, była przedmiotem licznych wypowiedzi w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zaś wiosek skarżącej nie zawiera argumentów wskazujących na oczywiście wadliwą wykładnię przepisów dokonaną w zaskarżonym orzeczeniu.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił, na podstawie art. 398<sup>8</sup> § 2 k.p.c., przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady odpowiedzialności za wynik sprawy objętej art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

[aw]